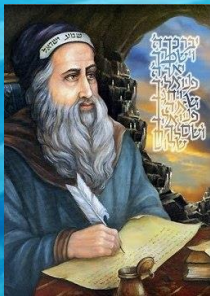

אור הזוהר

גליון מס' 447 - כי-תשא הת ש"פ
מאמרים נבחרים מאירי עיניים ומחממי לב מהזוהר הקדוש

הגליון מוקדש לרפואת יהודה בן סופיה ורבקה בת מתוקה, ולהבדיל - לע"נ שאול ג'ורג' בן גרציה, רחל בת מסעודה, דודי דליה בת רחל, יהודית אודט בת סופיה, חיים ציון בן נחמה ורוזה בת אמה חביבה, ת.נ.צ.ב.ה.

פתח אליהו ואמר "וְהַמְשַׁבְּלִים יִזְהָרוּ בְּזוֹהַר הַרְקִיעַ". בזה החיבור שלך, שהוא "ספר הזוהר", מזויו של עולם הבינה שהיא תשובה. לאלו לא נצרך נסיון. ובעבור שעתידים ישראל לטעום מעץ החיים, שהוא זה "ספר הזוהר", יצאו עימנו מן הגלות ברחמים, ויתקיים בהם "ה' בְּרַד יִנְחֵנוּ, וְאִין עִמּוֹ אֵל נְכָר".

מעשה עגל הזהב

פתח רבי שמעון בבכיה ואמר, "וְהִגִּישוּ אֲדָנָיו אֶל הָאֱלֹהִים" וגו'. הרי פרשוה החברים, האוזן ששמעה בסיני "כִּי לִי בְּנֵי יִשְׂרָאֵל עֲבָדִים" וגו', והוא (אותו עבד) פרק עול מלכות שמים מעליו ומכר עצמו לאחר - תִּרְצַע.

ואלו הרשעים החייבים (הערב-רב), בתשוקתם לחזור לסרחונם, לא רצו מנשיהם ובניהם אלא השחתת דרכם (ואוזניהם, ע"י שתלשו בכח את העגילים מאוזני נשותיהם עבור עגל הזהב), והתפרקו מעול של שמיים שצויה אותם משה ושברו אוזניהם, שאין להם חלק בשם הקדוש ובעם הקדוש.

מה עשו? חילקו שניהם (אלו יונוס ויומברוס, בניו של בלעם, שיצרו את עגל הזהב בכשפיהם) אותו הזהב, אחד נטל שני שלישים, ואחד שליש. עמדו כנגד השמש בשש שעות (בשעה השישית, אותה שעה שהיה צריך משה לרדת מהר סיני). עשו כשפיהם וכישפו בלהטיהם בכישוף של הפה.

כיוון שהגיעה ראשית השעה השביעית, שניהם הרימו ידיהם על ידי אהרון, שכתוב "וַיִּקַּח מִיָּדָם". שניהם היו ולא יותר. כיוון שקיבל מידם יצא קול ואמר, "יָד לַיָּד לֹא יִנְקָה רֵעַ", והביא רע לעולם.

סוד הדבר - אותם החוטאים הרשעים המכשפים, בני בלעם החוטא, בני בניו של לבן הרשע, ראו שכוס של ברכה היא בימין (מצידו של אהרון הכהן, כנגד חסד), ומהימין מתחזקת תמיד. אמרו, אם יהיה בצד הזה אותו ראש של הימין, הרי העוצמה שלנו כראוי (אם אהרון ייקח מהם את הזהב לעשיית העגל, הרי שהצליחו לגייס את החסד לצרכיהם).

כיוון שהגיע שבע שעות של היום, נתנו לו לאהרון מיד. אם הוא היה אומר

להם שימו אותו בארץ בתחילה ואני אטול - לא היו יכולים בכשפיהם לעשות כלום. אלא נטל מידם. והכתוב מתרעם ואומר, "וַיִּקַּח מִיָּדָם". ראומה עשה אהרון, איש נביא, איש חכם, שלא ידע להישמר. שאילו נטל מן הארץ, כל כשפים שבעולם לא היו יכולים להצליח. אבל במה הצליחו במעשה הזה? משום ש"וַיִּקַּח מִיָּדָם", ולא מן הארץ.

"וַיִּצַר אֹתוֹ בַּחֲרָט", אלא בא הכתוב להוכיח את הדבר, שאהרון לא ידע להישמר. אילו כשנטל מידיהם היה זורק לארץ, ואף על גב שאחר כך יטול אותו, אז לא היה מצליח המעשה הרע הזה.

אבל בכל היה סיוע רע, שלקח זהב וטמנו מהעין (ובכך העלה אותו לתועלת עליונה, כי אין ברכה אלא בנסתר מהעין), רע אחר רע. מה זה "וַיִּצַר אֹתוֹ בַּחֲרָט"? ששם את כל הזהב בכיס (בכיסוי) אחד ונשמר מהעין, ואז הכל עלה למעשה.

בספרו של חנוך מצאנו שכך היה אומר, מה זה בחרט? בחרט אנוש, זהו קולמוס של אנוש הרשע שהטעה בני אדם. ודאי זהו בירור הדבר, שאנוש, כשהטעה את העולם, בקולמוס היה רושם רישומים של כל הדמויות ועבודות זרות באותו קולמוס, ולכן כתוב "בַּחֲרָט", אותו (הכלי) שנועד לעשות כך.

(כי תישא, דף קצ"ב)

שבת שלום

ירושלים	ת"א	חיפה	ב"ש
17:10	17:25	17:16	17:28
18:23	18:25	18:24	18:26
19:04	19:01	19:02	19:04

הדלקה
מוצ"ש
ר"ת

© כל הזכויות שמורות לרבי שמעון בר יוחאי!!!

אתם מוזמנים לבקר אותנו בפיפייסבוק, וכן באתר האינטרנט של "אור הזוהר" - אתר שומר שבת המותאם לצפייה ב-LCD ובנייד מותר לצלם, להעתיק, להפיץ, לשלוח לחברים, וכל דבר אחר על מנת לזכות את הרבים, להחיש הגאולה ברחמים, והעושה כן תבוא עליו הברכה ב"ה! שילחו אלינו מייל אם אתם מעוניינים לקבל את גליון "אור הזוהר" מדי שבוע ישירות אליכם הצטרפו עכשיו לרשימת הנושאים שלנו. לחצו על הפעמון ותקבלו עדכונים לנייד בתוכן שעולה לך.

עתידי הקב"ה לעשות לישראל כל אותן טובות שאמר על ידי נביאי האמת, וישראל סבלו עליהם כמה רעות בגלותם. ואלמלא כל אותן טובות שמחכים ורואים שכתובים בתורה, לא היו יכולים לעמוד ולסבול את הגלות.

ישראל ואומות העולם לעתיד לבוא

איה אלהיכם? איה אותן טובות שיתביישו כל העמים משמחתכם? מי ייתן ונראה בשמחתכם כמו שאתם אומרים, "וְהָם יבֹשׂוּ" (בקרוב מאד, אמון!).

ומשום כך, רוח הקודש היתה אומרת הדבר כך, ועל זה "הן יבשו ויכלמו כל הנחירים בך". מי הם "כל הנחירים בך"? אלה שחזיקו את נחיריהם ברוגז עלייך בגלות הזו. באותו זמן (זמן הגאולה), "יבשו ויכלמו" מכל הטובות שייראו אצל ישראל.

(כי תישא, דף קפ"ח)

הניסים במדבר – לישראל בלבד

בוא וראה, כל ענני הכבוד שהלכו במדבר, לא היו מכסים אלא רק את בני ישראל לבדם, ואותו ענן כבוד שכתוב "ו-ה' הלך לפניהם יומם", הולך לפניהם. והערב רב הללו, וכל אותן בהמות, צאן ושוורים, היו הולכים מחוץ למחנה באחרונה. ובוא ראה, כל אותם ארבעים שנים שהלכו ישראל במדבר, שום לכלוך וטינוף לא היה בתוך העננים בפנים. ועל זה צאן ובקר שהיו אוכלים עשב היו בחוץ, וכל אותם ששומרים אותם.

אמר רבי אלעזר, אבא, אם כך, אותם ערב רב לא היו אוכלים מן המן? אמר לו, ודאי כך הוא (שלא אכלו מהמן), אלא רק מה שנותנים להם ישראל, כמי שנותן לעבדו. וממה היו אוכלים? מתמצית, מה שנשאר אחר הרחיים, פסולת. והכתוב מכריז ואומר, "ובני ישראל אכלו את המן ארבעים שנה". "בני ישראל", ולא אחרים [1]. "ויראו בני ישראל ויאמרו מן הוא", ולא שאר הערב רב, צאן ובקר שהיו ביניהם.

עד עכשיו היו כנועים אותם ערב רב, ועכשיו עמדו ורצו (לעשות) מעשה (העגל) לחזק את הצד האחר, ואמרו, או נהיה כולנו עם אחד ונהיה בכלל עימכם, או שיהיה לנו מי שילך לפנינו, כמו שהולך אלהיכם לפניכם. אמר אהרן, חס ושלום שאלה ישתתפו בעם הקדוש להיות הכל כלל אחד! לא יתערבו העם הקדוש בעם הזה (בערב רב) בכלל אחד, אלא טוב להפרידם מתוך העם הקדוש עד שיבוא משה.

ואהרן התכוון לטוב, אלא שהיו רבים מישראל שהשתתפו עימם בלב. ומשום כך, כשבא משה, הצטרך לברר וללבן את העם הקדוש מאותו חטא, והישקה אותם השקיה (פורר את עגל הזמן לפירורים ונתן לישראל לשתות, כדי לברר מי ליבו איתם ומי לאו), עד שכולם נבררו ולא נשארה בהם פסולת כלל.

(כי תישא, דף קצ"א)

[1] - במקרים רבים ברחבי הזוהר הקדוש ישנה הפרדה בין בני ישראל והערב רב. הערב רב מכונה בד"כ "העם", ואילו בני ישראל מכונים בכינויים הכוללים את המילה "ישראל". ואמר הזוהר הקדוש במאמרים רבים שבכל פעם שכתוב בחומש "העם" מדובר בערב רב שהעלה משה ממצרים, כמו שאומר הפסוק וידבר ה' אל-משה: לך-רד כי שחת עמך, אשר העלית מארץ מצרים, ובכל שאר הכינויים מדובר בבני ישראל. לכן נאמר וישמר בני-ישראל את-השבת..., ביני, ובין בני ישראל, אות הוא לעלם, כי היא האות בין בורא עולם לישראל. ופסוק אחד מאוחר יותר אומר וירא העם כי-בשש משה לרדת מן-ההר..., ויקהל העם על-אהרן, אלו הערב-רב שנקהלו על אהרן בדרישה לעגל הזהב.

נזכרתי פעם אחת שהייתי הולך עם רבי אלעזר, פגש בו הגמון (דרגה בעבודה זרה). אמר לרבי אלעזר, אתה מכיר את תורת היהודים? אמר לו, מכיר. אמר לו, האינכם אומרים שאמונתכם אמת ותורתכם אמת, ואנו שאמונתנו שקר ותורתנו שקר? והרי כתוב, "שפת אמת תכון לעד, ועד ארגיעה לשון שקר"? אנו מימות העולם עומדים (שולטים) במלכות, ולא סרה ממנו (מאיתנו) לעולמים דור אחר דור, (וזה הפירוש של) "תכון לעד" ודאי. ואתם, מעט היה לכם במלכות, ומיד סרה מכם, והפסוק התקיים בכם שכתוב "ועד ארגיעה לשון שקר".

אמר לו (רבי אלעזר), אני רואה בך שאתה חכם בתורה. תיפח רוחו של אותו האישי! אילו אמר הכתוב "שפת אמת כוננת לעד" (לשון הווה, מעכשיו והלאה) - היה כמו שאמרנו. אבל לא כתוב אלא "תכון" (לשון עתיד), עתידה שפת אמת שתיכון, מה שאין כך עכשיו, שעכשיו שפת שקר עומדת (של אומות העולם), ושפת אמת (לשון הקודש) שוכבת לעפר. ובאותו זמן של אמת (ימות משיח), תעמוד על קיומה ומתוך ארץ תצמח, אז "שפת אמת תכון לעד" וגו'.

אמר לו אותו הגמון, אשריך, ואשרי העם שיושרים תורת אמת! אחר ימים שמעתי שהתגייר. הלכו, הגיעו לשדה אחת והתפללו תפילתם. כיוון שהתפללו תפילתם, אמרו, מכאן והלאה נתחבר בשכינה, ונלך ונתעסק בתורה.

פתח רבי יוסי ואמר, "הן יבשו ויכלמו כל הנחירים בך" וגו'. עתיד הקב"ה לעשות לישראל כל אותן טובות שאמר על ידי נביאי האמת, וישראל סבלו עליהם כמה רעות בגלותם. ואלמלא כל אותן טובות שמחכים ורואים שכתובים בתורה, לא היו יכולים לעמוד ולסבול את הגלות. אבל הולכים לבית מדרשות, פותחים ספרים, ורואים כל אותן טובות שמחכים, ורואים כתובים בתורה שהבטיח להם הקב"ה עליהם, ומתנחמים בגלותם, ושאר העמים מחרפים ומגדפים אותם ואומרים: איה אלהיכם? איה אותן טובות שאתם אומרים שעתידות לכם, וכי כל עמי הארץ יתביישו מכם?

זהו שכתוב, "שמעו דבר ה' החרדים אל דברו, אמרו אחיכם שנאיכם" וגו'. מה זה "החרדים אל דברו"? אלו שסבלו כמה רעות, כמה שמועות שמעו אלה על אלה, ואלה אחר אלה וחרדו עליהן, כמו שנאמר "כי קול חרדה שמענו, פחד ואין שלום" וגו'. אותם חרדים תמיד אל דברו כשנעשה הדין.

"אמרו אחיכם שנאיכם" - אלה הם אחיכם בני עשיו. "מנדיכם" - כמו שנאמר "סורו טמא קראו למו". שאין עם שמבזים אותם (את בני ישראל) בפנים, והוקקים (יורקים) בפני ישראל כמו בני אדום, וכולם אומרים שטמאים (ישראל) כמו נידה, וזהו "מנדיכם".

"למען שמי יכבד ה'", (ממשיכים בני עשיו לומר) אנו בני אל חי, שבנו יתכבד שמו, אנו שולטים על העולם בשביל אותו שנקרא "גדול", (ככתוב) "עשו בנו הגדל". ובשם הזה נקרא הקב"ה "גדול" - "גדול ה' ומהלל מאד". אנו בני הגדול, ודאי "למען שמי יכבד ה'" (כביכול למען בני עשיו). אבל אתם קטנים מהכל, ככתוב "יעקב בנה הקטן",

אשרי הצדיקים שיודעים סודות התורה ונדבקים בתורה, ומקיימים הפסוק שכתוב, "וְהִגִּיתָ בוּ יוֹמָם וְלַיְלָה" וגו'. ובשבילה יזכו לחיי העולם הבא, שכתוב "כִּי הוּא חַיִּיךָ וְאַרְךְ יָמֶיךָ" וגו'.

טעם הגלות – נגלות לישראל

אמר רבי חייא, ראינו, וכך ראו גיבורי העולם, שהרי הגלות נמשכת ועדיין בן דוד לא בא [1]. אמר רבי יוסי, וכל זה כך הוא, אבל מי עשה שיסבלו ישראל את הגלות הזו? כל אותן הבטחות שהבטיח להם הקב"ה. והרי זה נתבאר, שנכנסים לבתי כנסיות ולבתי מדרשות ורואים כל אותן נחמות, ושמחים בליבם לסבול את כל מה שיבוא עליהם, ולולא זה לא יכלו לסבול.

אמר רבי חייא, ודאי כך הוא, והכל תלוי בתשובה. ואם תאמר שיכולים עכשיו לעורר תשובה כולם כאחד - לא יכולים! מה הטעם לא יכולים? משום שכתוב, "וְהִיָּה כִּי יָבֹאוּ עֲלֵיךָ כָּל הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה", וכתוב "וְהִשְׁבַּתְּ אֶל לְבָבְךָ... בְּכָל הַיּוֹמִים אֲשֶׁר הִדִּיחֶךָ" וגו'. וכתוב "וְשָׁבַת עַד ה' אֱלֹהֶיךָ" וגו'. ואז "אִם יִהְיֶה נִדְחָךְ בְּקִצֵּה הַשָּׁמַיִם, מִשָּׁם יִקְבָּצְךָ" וגו'. ועד שכל אותם דברים לא יתקיימו, לא יכולים לעורר תשובה מהם [2].

אמר רבי יוסי, כמה הִסְתַּרְתָּ כָּל הַדְּרָכִים וְהַשְׁבִּילִים מִכָּל בְּנֵי הַגְּלוּת וְלֹא הִשְׁאֲרַת לָהֶם פְּתוּחֵן פֶּה. אִם כֵּן, יִהְיוּ כְמוֹ שִׁיחֵי בְּכָל דּוֹר וְדוֹר, יִסְבְּלוּ אֶת הַגְּלוּת וְלֹא יִבְאוּ מִדֵּינָא שֶׁל הַתּוֹרָה, וְיִתְעַרְבוּ בְּשֵׁאר הָעַמִּים.

פתח ואמר, "כִּמּוֹ הֲרֵה תִקְרִיב לְלִדְתָּ, תַּחֲלִיל תִּזְעַק בְּחִבְלֶיהָ" וגו'. מה זה "כִּמּוֹ הֲרֵה"? דרך היא למעוברת, שיעברו עליה תשעה חודשים שלמים. ויש בעולם כמה וכמה שלא עובר עליה אלא יום אחד או יומיים מהתשיעי, וכל הצירים והחבלים של המעוברת הם בתשיעי. ואף על גב שלא עבר עליה אלא רק יום אחד, נחשב עליה כאילו עבר כל התשיעי שלם.

אף כך ישראל, כיוון שטעמו טעם גלות - אם יחזרו בתשובה, ייחשב עליהם כאילו עברו עליהם כל אותם דברים שכתובים בתורה. כל שכן וכל שכן שכמה וכמה ייסורים עברו עליהם מיום שהתחילה הגלות [3]. (כי תישא, דף קפ"ח)

~~~~~

[1] - ואם הם חיכו כך לגאולה, שידעו שהעולם צריך לעבור עוד לפחות אלפיים שנה מזמנם בכדי להשלים ששת אלפי שנות בריאה לפני ימות בן דוד, ובכל זאת האמינו שיכול להגיע בכל רגע, הרי יש לנו להתחזק מדברים אלו, ולחכות ולצפות ממש בכל רגע לבואו, כי אנו היום בדור זה של ימות משיח, כי הגיע זמן הגאולה בעיתה.

[2] - ופה למעשה אומר בגלוי כי תשובה אמיתית, מעומק הלב, לא תהיה לעם ישראל אלא לאחר שיופץ בין אומות העולם, ולאחר שיבואו עליו כל אותן צרות, אותן מפרט הקב"ה לישראל במידה ולא ישמרו את חוקיו ומצוותיו. ומתוך המצוקה תעלה זעקה, ומהזעקה שלהם יקבץ אותם מכל חלקי העולם, ויעשו תשובה שלמה - תשובת הלב פנימה, תשובה אמיתית, ולא תשובה של מצוות אנשים מלומדה, כי כך צריך או כך כתוב, אלא תשובה מלאה מכל הלב, "וְהִשְׁבַּתְּ אֶל לְבָבְךָ", שייכפו ישראל גם את היצר הרע לעבודת השם.

[3] - ולכן ציפו ועדיין מצפים בכל יום שיעיג משיח, כי הייסורים שישראל עוברים מקצרים את זמן ההמתנה לו, בדיוק כמו שיצאו בני ישראל ממצרים לאחר 210 שנים ולא 400 כמו שאמר הקב"ה לאברהם בברית בין הבתרים, מכיוון שהוכבדה עליהם העבודה עד מאד.

את זה לעומת זה עשה השם

(בוא ראה, כשדן הקדוש ברוך הוא את העולם, לא דן אותו אלא לפי רוב בני האדם. ובוא ראה, כשחטא אדם בעץ שאכל ממנו, גרם לאותו עץ ששורה בו המוות (להרע) לכל העולם, וגרם הפגם להפריד אישה (השכינה) מבעלה (הקב"ה), ועמד החטא של הפגם הזה בלבנה (במלכות) עד שעמדו ישראל בהר סיני. כיוון שעמדו ישראל בהר סיני, הועבר אותו הפגם של הלבנה ועמדה להאיר תמיד. כיוון שחטאו ישראל בעגל, שבה הלבנה כמקודם לפגמה, ושלט הנחש הרע, ואחז בה ומשך אותה אליו ונפגמה.

וכשידע משה שחטאו ישראל והועברו מהם אותם כלי זין הקדושים (העטרות הרוחניות שקיבלו בני ישראל במעמד הר סיני [1]), ידע ודאי שהרי הנחש אחז בלבנה למשוך אותה אליו ונפגמה. אז הוציא אותה בחוץ [2]. וכיוון שהפגם שורה בה וחזרה לכוון שנפגמה בחטאו של אדם, לא יכול אדם להתקיים, פרט למשה ששלט בה, ומותו היה בצד אחר (ע"י הקדושה ולא ע"י הס"מ), ועל כן קורא לה "אֵהָל מוֹעֵד", שהרי שורה בה זמן קצוב לכל העולם.

ולכן סוד הדבר - יש ימין למעלה ויש ימין למטה. יש שמאל למעלה ויש שמאל למטה. יש ימין למעלה בקדושה עליונה. ויש ימין למטה שהוא בצד האחר. יש שמאל למעלה בקדושה עליונה, לעורר אהבה, להתקשר ללבנה, במקום קדוש למעלה להאיר. ויש שמאל למטה שמפריד אהבה שלמעלה, ומפריד אותה מלהאיר בשמש ולהתקרב עימו, וזהו הצד של הנחש הרע.

שכאשר השמאל הזה שלמטה מתעורר, אז הוא מושך את הלבנה (המלכות, כאמור) ומפריד אותה מהלמעלה (מחיבורה עם ה"א", מההארה שלה), ואורה נחשך, ונדבקות בנחש, ואז שואבת מוות למטה לכל, כי נדבקות בנחש ומתרחקת מעץ החיים, ולכן גורמת מוות לכל העולם. וזהו כאשר נטמא המקדש עד זמן קצוב (עד לימות משיח), כשמתקנת הלבנה ושההאיר (ע"י חיבור מחדש ומלא עם ה"א"), וזהו "אֵהָל מוֹעֵד".

אשרי הצדיקים שיודעים סודות התורה ונדבקים בתורה, ומקיימים הפסוק שכתוב, "וְהִגִּיתָ בוּ יוֹמָם וְלַיְלָה" וגו'. ובשבילה יזכו לחיי העולם הבא, שכתוב "כִּי הוּא חַיִּיךָ וְאַרְךְ יָמֶיךָ" וגו'.

(כי תישא, דף קצ"ד)

~~~~~

[1] - תיאור נפלא אפשר לקרוא [באמר זה](#).

[2] - זה שאומר הפסוק "וּמִשָּׁה יִקַּח אֶת-הָאֵהָל (כינוי לשכינה) וְנָטָה-לוֹ מַחוּץ לַמִּחְנֶה, הַרְחֵק מִן-הַמִּחְנֶה", הוא מחנה הקב"ה המסמל את מקום הקדושה, שלא ייפגם צד הקדושה ע"י הנחש.

והמושג הזה "מַחוּץ לַמִּחְנֶה" בא לתאר פעולה או דבר שנטמא ונצרך לטיהור בכדי לחזור לקדושה, כמו שנאמר על מרים, כאשר קיבלה את צרעתה "וּתְסַגֵּר מְרִיָּם מַחוּץ לַמִּחְנֶה שְׁבַע יָמִים", או כמו שנאמר על בדיקת הצרעת ע"י הכהן "וַיֵּצֵא הַכֹּהֵן אֶל-מַחוּץ לַמִּחְנֶה, וְרָאָה הַכֹּהֵן וְהָנֵה נִרְפָּא", או "כִּי-יִהְיֶה בְךָ אִישׁ, אֲשֶׁר לֹא-יִהְיֶה טָהוֹר - מִקְרָה-לַיְלָה, וַיֵּצֵא אֶל-מַחוּץ לַמִּחְנֶה", או "מִזְכֹּר עַד-נִקְבָה תִּשְׁלַח, אֶל-מַחוּץ לַמִּחְנֶה תִּשְׁלַח, וְלֹא יִטְמְאוּ אֶת-מִחְנֵיהֶם, אֲשֶׁר אֵינִי שֹׂכֵן בְּתוֹכֵם", וכן הלאה.

אהבה ויראה של הקב"ה (היא, שהאדם) שלם בכל מצוה ומצוה שעושה, בין שייתן לו שכר בטוב, בין שלא נותן לו, ומשום זה ציוה בתורה "וְאֶהְבֶּתְּ אֶת ה' אֱלֹהֶיךָ, בְּכָל לְבָבְךָ וּבְכָל נַפְשְׁךָ וּבְכָל מְאֹדְךָ"

עבודת השם מאהבה או מיראה?

[1] - ונראה על פי הכתוב, שישנה האפשרות שהאדם יאהב את ממונו יותר מנפשו, אלא שאם אוהב את הקב"ה באמת, ייתן מממונו ביד רחבה לעניינים שבקדושה, ובכך יראה לקב"ה את אהבתו אליו.
[2] - על זה נאמר שצדיקים יושבים בגן עדן ועטרתיהם בראשם, ועטרתיהם אלו קיימות בזכות המצוות שעשו בעולם הזה.

תקון רביעי (זהו תקון כ"ה) - בראשית, שם י"ש, "להנחיל אהבי יש ואצרתיהם אמלא", ומשום ששם אוצר, שהיא יראת ה', ממנו מתמלא לצדיקים, ואותם יראי הקב"ה יורשים היש הזה.

וערב רב הרע, לא היו פוחדים מהקב"ה אלא בשביל העושר, והיו מנסים אותו, כמו זה: "היש ה' בקרבנו אם אין", וכל אותם שמנסים את הקב"ה ופוחדים ממנו בעושר, ולא יראים ממנו בעניות כמו בעושר, אינם אלא ערבו רע.

מהי שבת?

"ושמרו בני-ישראל, את-השבת" וכו'. אמר רבי יצחק, מהו שבת? אבל סוד הדבר הוא, כיוון שזאת הנקודה עולה (המלכות - השכינה) והאור מאיר, אז היא מתעטרת באבות (חסד, גבורה ותפארת) ומתחברת ומתאחדת בהם להיות אחד. ונקרא הכל שבת - ש-בת.

ש' הוא סוד האבות שמתייחדים עם הבת [1], והיא מתעטרת בהם, ונעשה הכל אחד, וזהו הש-בת, להיות הכל אחד, ואז כל חדווה נמצאת למעלה ולמטה.

וזאת הנקודה תפרוס כנפיה על העולם, וכל שליטי הדין מסתלקים, ושמירה נמצאת בעולם, ואז נתווסף רוח ונשמה בישראל על כל אחד ואחד, ונשכח הרוגז והעצב.

רוח הזה, כאשר יורד, רוחץ בבשמים של גן-עדן ויורד ושורה על העם הקדוש, אשרי חלקם כאשר זה הרוח נתעורר עליהם. ורוח זה נהנה וניזון ביום הזה ממה שישראל מתענגים, ולפיכך נצרך להתענג במאכל ובמשתה, ב-ג' סעודות של האמונה, כפי שכבר נתבאר, במלבושי כבוד ובשמחה, וזכאים הם האומרים חידושי תורה לפניה.

ולפי שנתעטרה בשבת מלמעלה ולמטה, כל שאר הימים (בשבוע) נותנת שפע לכל. אשרי חלקם של ישראל!

(כתישא, דף ר"ד)

[1] - כינוי למלכות. ביום השבת המלכות עולה למדרגת שלוש הספירות הללו, בעוד, שהוא ש"ד, לוקח האיש חרב, שנאמר בה "רוקמות אל בגרונם", שבשאר השבוע היא מקבלת הארה מהיסוד.

שיש יראה ויש יראה, יש אהבה ויש אהבה - יש מי שירא מהקב"ה כדי שיחון את בניו, או שלא ירד לעניות, או שאוהב אותו כדי שייתן לו עושר, ומנסה אותו כמו: נעשה את המצוה הזו כך, ונראה "היש ה' בקרבנו" ונותן לנו שכר בעבורה. ו"אם אין", שאם לא ייתן לו שכר בשביל זה, אינו אוהב אותו, ולא נותן לו צדקה ולא יעשה מצוה, ומנסה את הקב"ה בכל מצוה ומעשה, ודאי זהו מאותם ערב רב שנאמר בהם "היש ה' בקרבנו אם אין".

אלא אהבה ויראה (אמיתית ושלמה) של הקב"ה (היא, שהאדם) שלם בכל מצוה ומצוה שעושה, בין שייתן לו שכר בטוב, בין שלא נותן לו, ומשום זה ציוה בתורה "וְאֶהְבֶּתְּ אֶת ה' אֱלֹהֶיךָ, בְּכָל לְבָבְךָ וּבְכָל נַפְשְׁךָ וּבְכָל מְאֹדְךָ", ופרשוהו הקדמונים: אם חביב עליך נפשך מממונו, לכך נאמר "בְּכָל נַפְשְׁךָ", ואם חביב עליך ממונו מנפשך, לכך נאמר "בְּכָל מְאֹדְךָ" [1].

שיש אדם שמתפלל והולך בכל המצוות שלא נותן עליהם שכר (עד כדי כך, ש)אם היה נותן (לו הקב"ה) שכר עליהם, לא היה עושה אותם, שודאי רבים הם בני האדם שעשירים בעושר רב, והם מחבבים את עושרם יותר מנשמתם, שעושרה של הנפש היא מצוות טובות בעולם הבא, ועושר של הגוף - ממון ועידון בעולם הזה [2].

ואותם שמחבבים ממון מהנפש, אם היו נותנים לו כל התורה במאה זוזים (סוג של מטבע עתיק), לא היו נותנים (את) אותם (הזוזים) בשבילה, משום שהממון חביב עליהם מהנפש, (ואותו אדם, כל) מה שירא ואוהב אותו, אינו אלא בשביל הממון.

זה ששם את הממון כעיקר, והתורה שאוהב הקב"ה טפל, האהבה והיראה הזו לא מחשיב הקב"ה, אלא עיקר האהבה והיראה של הקב"ה, שאף על גב שהוא (האדם) אוהב ממונו מנפשו, שיאהב אותו (את הקב"ה) בממונו, במה שהוא חשוב עליו, ולא בטפל שלו, לכך נאמר "בְּכָל מְאֹדְךָ". וכאן, מי שהיה נותן כל הממון שבעולם, לא היה ניזוק אפילו באיבר קטן שיש בו, לכך נאמר "בְּכָל נַפְשְׁךָ", במה שאוהב אותו. (תיקוני הזוהר, ח"ב, תיקון רביעי)

© כל הזכויות שמורות לרבי שמעון בר יוחאי!!!

אתם מוזמנים לבקר אותנו בפייסבוק, וכן באתר האינטרנט של "אור הזוהר" - אתר שומר שבת המותאם לצפייה ב-LCD ובנייד מותר לצלם, להעתיק, להפיץ, לשלוח לחברים, וכל דבר אחר על מנת לזכות את הרבים, להחיש הגאולה ברחמים, והעושה כן תבוא עליו הברכה ב"ה! שילחו אלינו מייל אם אתם מעוניינים לקבל את גליון "אור הזוהר" מדי שבוע ישירות אליכם הצטרפו עכשיו לרף הייטיוב שלנו, לחצו על הפעמון ותקבלו עדכונים לנייד בתוכן שעולה לך.